

kammeret ikke enigt, *skal* Sagen henvises til Boligrettens Afgørelse. Der er ikke nogen som helst Uklarhed heri.

Endvidere har det ærede Medlem gjort nogle meget kritiske Bemærkninger om Bestemmelserne i § 14, der bl. a. angaar det Tilfælde, at der mellem Ægtefæller, der vil skilles, eller som er skilt, opstaar Strid om en Lejlighed. Der staar imidlertid klart og tydeligt, at „i Tilfælde af Ægteskabsskilmisse eller Separation indtræder, hvis Ægtefællerne ikke er enige om andet, den af Ægtefællerne, hvem Omsorgen for Børnene paahviler, i Lejemaalet, undtagen hvor det drejer sig om et Forretningslokale i den anden Ægtefælles Erhvervsvirksomhed.“ Og saa staar der — og det er det, det ærede Medlem finder saa komisk —, at „har Manden forladt Hjemmet, er Hustruen berettiget til at fortsætte Lejemaalet. I andre Tilfælde afgør Boligretten Spørgsmaalet“. Ja, er Separationen foretaget, eller har Manden forladt Hjemmet, saa er det Hustruen, der har Lov til at beholde Lejligheden; Hjemmet behøver ikke for hendes eller Børnenes Vedkommende at opløses af den Grund. Og det fastsættes endvidere, at naar Lejemaalet er overgaaet til Hustruen, vil hun, hvis Manden ikke forlader Hjemmet, paa Grundlag af en af Boligretten afsagt Dom kunne faa Manden udsat ved Kongens Foged. Ja, det er dog ganske klart, at hvis Manden til Trods for, at Lejligheden er tilkendt Hustruen, alligevel ikke vil forlade Hjemmet, barrikaderer sig f. Eks. i et Værelse eller paa anden Maade vil vise Stridighed i denne Retning, saa kan Hustruen rekvirere Kongens Foged til at faa ham udsat. Jeg synes ikke, der er noget uklart i dette; jeg synes, det saa klart som paa nogen Maade muligt fremgaar, at man har villet beskytte Hustruen og Børnene mod Overgreb fra Mandens Side, og jeg forstaar egentlig ikke, hvorfor det ærede Medlem har fremsat sine meget stærke Bemærkninger om dette Forhold.

Ogsaa til § 16 har det ærede Medlem gjort nogle meget kritiske Bemærkninger. § 16 indeholder den almene Bestemmelse, at den Leje, som er gældende den 1. November 1924, skal anses som rimelig og kan ikke i Lejeperioden ændres af Boligretten; dette er gældende saavel for bestaaende som for nye Lejemaal. Men derudover indeholder denne Paragraf nogle Tilføjelser. Den indeholder i 2det Stykke en Tilføjelse, hvorefter Lejeren kan be-

skyttes, hvis f. Eks. den Leje, han skal betale den 1. November 1924, ved frivillig Overenskomst er fastsat saaledes, at det i Virkeligheden er en ubillig Leje. Og 3die Stykke indeholder en Bestemmelse, sideløbende med denne Bestemmelse til Værn for Lejerner, nemlig en Bestemmelse til Værn for Ejeren, gaaende ud paa, at i det Tilfælde, det skønnes, at den Leje, der er fastsat, i Virkeligheden er for lav, saa er der Adgang til at faa den forhøjet. Og sproglig set, saaledes som det paagældende Afsnit er affattet, er der i Virkeligheden ingen reel Indvending at gøre. Der staar udtrykkeligt: „Ligeledes kan Retten, naar Ejeren uafbrudt i de sidste 5 Aar har ejet paagældende Ejendom og i den Tid ikke eller dog ikke fuldt ud har benyttet sig af den Mulighed, Lovgivningen hidtil har frembudt til at forhøje Lejen, forhøje denne til et passende Beløb efter Ejendommens Beliggenhed og Vedligeholdelsestilstand.“ Det forekommer mig, at dette er ganske klart og tydeligt udtrykt, og at man kun med den yderste Grad af Spidsfindighed kan naa til at øve Kritik heroverfor. Jeg tillægger for øvrigt dette tredje Stykke af § 16 en ret betydelig Interesse, jeg tror, den har Betydning for Husejere i adskillige Tilfælde. Der findes jo ogsaa Husejere, der har været meget langmodige i Forholdet overfor deres Lejere, der f. Eks. overfor Enker og andre, som har haft en meget lille Indtægt, har været overmaade skaansomme. Naar saa det Forhold indtræffer, at man fastsætter Lejen efter et bestemt Tidspunkt, og de paagældendes Forhold maaske ændres, Ejeren maaske bliver ude af Stand til fortsat at nøjes med den lave Leje, saa bør der være Adgang for ham til at faa en Leje, der staar i rimeligt Forhold til, hvad der almindeligvis betales for en tilsvarende Lejlighed. Det er dette, der er givet Udtryk for, og det er aldeles ikke, set ud fra Ejernes Synspunkt, noget i Retning af en Attrap, saaledet som det ærede Medlem Hr. Kragh har udtalt, nej, det er en Realitet.

Jeg kommer derefter til at gøre en Bemærkning til § 18, og her vil jeg overfor de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Kragh har gjort om Sproget i denne Paragrafs første Stykke, gøre den Indrømmelse, at Sproget her ikke er tydeligt eller klart, men paa den anden Side vil det ærede Medlem sikkert ogsaa overfor mig indrømme, at der kan ikke være nogen Tvivl om, hvad Meningen er med dette Stykke. Der staar i § 18, 1ste Stykke: „Ingen Opsigelse fra Ejers Side